

PAPA FRANJO

Sakrament svetoga reda i sakrament ženidbe

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 26. ožujka 2014.

Draga braćo i sestre,

već smo imali priliku primijetiti da tri sakramenta, krštenje, potvrda i euharistija, zajedno predstavljaju misterij "kršćanske inicijacije", u jedinstvenom velikom milosnom događaju koji nas ponovno rađa u Kristu i otvara nas njegovu spasenju. To je temeljni poziv koji je zajednički svima u Crkvi, kao učenicima Gospodina Isusa. Tu su zatim dva sakramenta koja odgovaraju dvama posebnim pozivima: to su sakramenti reda i ženidbe. Oni predstavljaju dva velika puta preko kojih kršćanin može od svoga života učiniti dar ljubavi, po Kristovu primjeru i u njegovo ime, i tako surađivati u izgrađivanju Crkve.

Red, podijeljen u tri stupnja: episkopat, prezbiterat i đakonat, je sakrament koji osposobljava za vršenje službe, koju je Gospodin Isus povjerio apostolima, da pasu svoje stado, u snazi njegova Duha i prema njegovom srcu. Pásti Isusovo stado ne ljudskom snagom ili vlastitim silama, već snagom Duha Svetoga i prema njegovu srcu, Isusovu srcu koje je srce ispunjeno ljubavlju. Svećenik, biskup, đakon moraju pásti Gospodinovo stado s ljubavlju. Ako to ne čini s ljubavlju nema koristi. I u tome smislu, služitelji koji su izabrani i posvećeni za tu službu nastavljaju u vremenu Isusovu prisutnost, ako to čine snagom Duha Svetoga u Božje ime i s ljubavlju.

1. Prvi aspekt. Oni koji su zaređeni bivaju postavljeni na čelo zajednice. "Biti prvi", međutim, za Isusa znači staviti

svoju vlast u službu, kao što je on sâm pokazao i učio učenike ovim riječima: "Znate da vladari gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Neće tako biti među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj. I tko god hoće da među vama bude prvi, neka vam bude sluga. Tako i Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge" (Mt 20, 25-28; Mk 10, 42-45). Biskup koji nije u službi zajednice ne postupa dobro; svećenik koji nije u službi svoje zajednice ne postupa dobro, griješi.

2. Druga karakteristika koja također proizlazi iz toga sakramentalnog jedinstva s Kristom je velika ljubav prema Crkvi. Sjetimo se onog ulomka iz Poslanice Efežanima u kojoj sveti Pavao kaže da je Krist "ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ te sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane" (5,25-27). Snagom reda služitelj predaje samoga sebe svojoj zajednici i ljubi je svim srcem: ona je njegova obitelj. Biskup i svećenik ljube Crkvu u svojoj zajednici, snažno je ljube. Kako? Kao što Krist ljubi Crkvu. Isto to će reći sveti Pavao o ženidbi: muž ljubi svoju ženu kao što Krist ljubi Crkvu. To je misterij velike ljubavi: misterij svećeničke službe i ženidbe, dvaju sakramenata koji su put kojim obično osobe dolaze Gospodinu.

3. Posljednji aspekt. Apostol Pavao preporučuje učeniku Timoteju da ne zanemaruje već da, štoviše, sve više

raspiruje dar koji je u njemu i koji mu je podijeljen po riječi i polaganjem ruku (usp. 1 Tim 4, 14; 2 Tim 1, 6). Kada se službu – službu biskupa, službu svećenika – ne hrani molitvom, slušanjem Božje riječi, svakodnevnim slavljenjem euharistije i brižljivim i stalnim pristupanjem sakramentu pokore, na kraju se neizbježno izgubi iz vida autentični smisao vlastite službe i radost koja izvire iz dubokog zajedništva sa Isusom. Zaređeni služitelj, naime, zna da ima potrebu za stalnim obraćenjem i ustrajnim pouzdanjem u Božje milosrđe; a to pouzdanje je njegova snaga i ujedno vrijedni primjer koji može dati braći iz svoje zajednice.

4. Biskup koji ne moli, biskup koji ne sluša Božju riječ, koji ne slavi misu svakoga dana, koji ne ide redovito na ispovijed, i sâm svećenik koji to ne čini, s vremenom gube zajedništvo s Isusom i postaju mediokritet koji nije dobar za Crkvu. Zbog toga moramo pomagati biskupe i svećenike da mole, da slušaju Božju riječ koja je svakodnevna hrana, da slave svaki dan euharistiju i da se idu redovito ispovijedati. To je tako važno jer se tiče upravo posvećenja biskupâ i svećenikâ.

5. Zaključit ću s nečim što mi leži na srcu: ali što treba učiniti da bi se postalo svećenikom, gdje se prodaju pristupnice za svećeništvo? Ne. To se ne prodaje. To je inicijativa koju poduzima Gospodin. Gospodin zove. Zove svakog onog za kojeg želi da postane svećenik. Možda ovdje ima mladića koji su osjetili u srcu taj poziv, želju da postanu svećenik, želju da služe drugima u stvarima koje dolaze od

Boga, želju da budu čitav život u službi poučavanja vjere, podjeljivanja sakramenata krštenja, pomirenja, slavljenja euharistije, liječenja bolesnih... i tako čitav život. Ako su neki od vas osjetili to u srcu to je zato jer je Isus to u nj usadio. Brižno čuvajte taj poziv i molite da raste i dadne ploda u čitavoj Crkvi.